

никого не помага. Тогава двамата бунтовници дигнаха високо гласъ и заповѣдаха: политическия обиръ. — „Кради!“ казалъ Левски Ботѣову. Кражбата е една необходимостъ, когато тя не е една цѣль. И тя има своята логика, бидейки въ служба на революцията. Тѣй сж мислѣли нашитѣ революционери. Оние, които искатъ да дадѣтъ — нѣматъ, оние които могатъ — не даватъ. Тѣ трѣбва да се заставятъ. Цѣлиятъ свѣтъ наоколо иска свобода, но мизерия и тирания го е притиснала отъ четири страни: врѣме е веригитѣ да паднатъ, да се счупятъ.

Но освѣнъ тая материална нужда, и друго разяждало българската революция: тя нѣмала свой духовенъ органъ, свой печатенъ изразителъ. Очевидно било, че освѣнъ общественния елементъ, съставенъ отъ голи и сиромаси хора, отвѣдъ или отсамъ Дунава, другъ не може да е носителя на революцията. Очевидно е, че той трѣбва да се организира. Но съ какво може да се държи този елементъ подъ постоянно влияние, да се държи въ течение на политическитѣ събития и да му се трѣби часъ-по-часъ: революция, революция!? Апостолътъ може кратко врѣме да е между спропангандираниитѣ, но той трѣбва да мине въ другъ край, къдѣто други чакатъ да чуютъ спасителното слово. Освѣнъ това, заетъ съ практическа работа, сложна и трудна, самъ той не можелъ да слѣди всичко. Наоколо ставатъ толкова нѣща, събития нови излизатъ, комплициратъ се, сплитатъ се нови политически факти къмъ старитѣ, засложняватъ въпроситѣ, изъ които по-мжно може да се излѣзе безъ да познавашъ обстоятелствата, които ги прѣдизвикватъ и т. н. Трѣбва, чувствува се нужда отъ единъ печатенъ органъ. Оние, които сжществуваатъ, тѣ сж окапали въ всѣко едно отношение. Тѣхнитѣ неспособни редактори, които не сж стъпили върху почвата на опрѣдѣлени интереси, оклюмватъ рано, спиратъ безъ да принесатъ нѣкаква полза. Даже